

Bobory Zoltán

Víz-metafora – 1957

nagyapáink emlékére

Csörgedezünk, csörgedezünk, Elvtárs? –
mondta titkár elvtárs a hosszú asztal végén,
alig látható, s hallható távolságból...

Tudja Elvtárs, nekünk rohanó víz kell!
Mi az hogy marad...? – félelmetes folyó,
zavaros, hömpölygő, a követ vigye csak el

Mi nem érünk rá csak úgy folydogálni,
álszent, csillogó víztükörrel a felszínen;
nekünk partot kell szakítani, Elvtárs!

Meg vagyunk értve? – ajánlom, Elvtárs!
Mert a sekélyes, gyáva folydogálás
nem jó semmire, nem kooperatív, Elvtárs!

Olyan legyen mint az eszme! Duzzasztani,
duzzasztani! Energiát a dolgozó népnek,
Elvtárs! – Ne nézzen rám olyan hülyén!!!

Maguk csak úgy tekeregnek céltalan,
öntözgetik a kispolgári kis kertjeiket,
miközben mi a természetet formáljuk!

Mert mi tudjuk, Elvtárs, mi egyesültünk.
Vigyázat, Elvtárs, mi ki is tudunk törni,
zúgva, böggve, ahogy azt már megírtuk...!

Na, hozza bátran ide a kérvényt, Elvtárs!
Meglátjuk, kapnak-e vizet ott a falu végén.
A közösből lesz...! na, igyon egy pohárral...

BOBORY ZOLTÁN (1946) költő, író, a Vörösmarty Irodalmi Társaság elnöke. Utóbbi kötete: *Damaszkuszi úton* (2016).